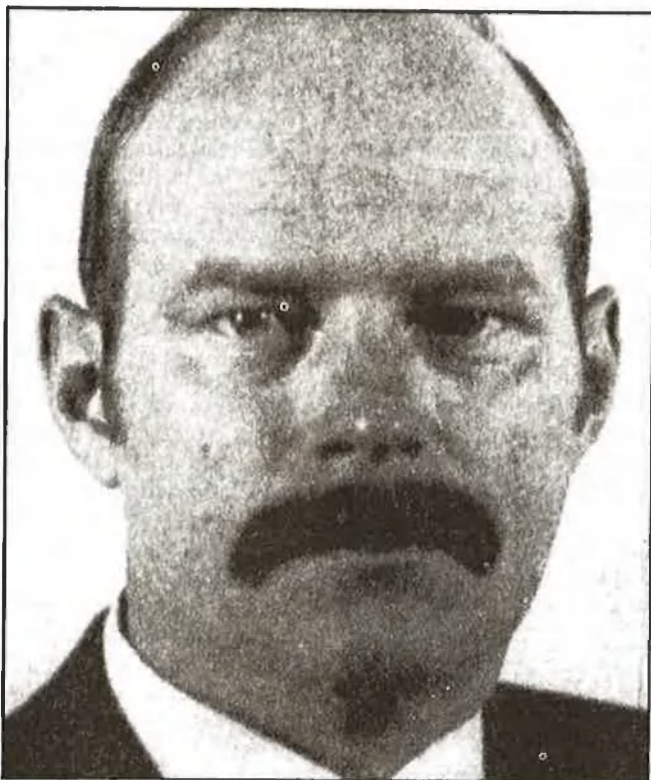

Flick, un joc de dòmino

La complexa polèmica sobre el finançament dels partits

Les declaracions d'Struck (a la foto) han desvetllat ací reaccions exagerades / Arxiu

«Quan vulgueu resoldre un problema, actueu. Si no, creeu una comissió.» Aquesta històrica frase de Clemenceau podria aplicar-se al cas Flick. En la pràctica, però, la comissió parlamentària creada a Alemanya Federal ha demostrat la forta salut d'aquell sistema democràtic, perquè la comissió parlamentària que ha examinat l'afer Flick ja ha provocat dues sonades dimissions: la del ministre d'Hisenda, Otto Lansdorff, i la de la segona personalitat de l'estat, el president del Parlament, Barzel.

Fa mig any estigué a punt d'aprovar-se a la

Ernest UDINA

RFA una llei donant l'amnistia a totes les contribucions econòmiques irregulars als partits. Ara es comprèn l'interès que tots els partits tenien perquè aquesta llei fos aprovada. El fet és que el mateix canceller Kohl es veu amenaçat, però la democràcia alemanya està resistint bé un escàndol que probablement no acabarà amb la dimissió del canceller, però que ha consolidat en canvi com a resultat final una neteja de cara al futur del joc brut econòmic dels partits.

El problema és més greu per a Espanya, on el cas Flick ha rebotat com en una partida de dòmino. El punt més curiós d'aquest fet, que demostra alhora el

tractament paternalista d'alguns socialdemòcrates alemanys envers els seus companys d'Espanya i Portugal, és que el diputat Struck va declarar que part dels diners de Flick havien anat a parar al PSOE, com qui volia mostrar que mentre els demòcrates cristians aprofitaven els seus diners de Flick per a un joc brut, l'SPD l'aprofitava amb generositat, no per a les pròpies butxaques o per enriquir el partit, sinó per regalar-lo generosament als socialistes del sud.

La crispada i nerviosa reacció dels afectats, el PSOE, resta encara més dramàtica quan l'oposició espanyola —que també té molt a callar pel que fa al finançament— aprofità aquest afer, que de nou ha polititzat i ha donat exagerada importància a un fet que hauria d'haver restat en els límits justos.

Aquests límits vénen marcats per aquesta simple frase que ha pronunciat Tarradellas: «Està bé que els partits rebin diners; el problema són les contrapartides d'aquests diners.» A la RFA, aquestes contrapartides han estat greus, des de sospites d'haver utilitzat diners de Flick en favors personals sota cobertura de serveis professionals, fins a haver servit per a exempcions fiscals i d'altres a la gran empresa donadora. La comissió parlamentària ofereix força garanties que les conseqüències seran dures per als protagonistes de l'escàndol.

Hi ha en canvi aquí el temor objectiu que la comis-

sió parlamentària no actuï amb el rigor que caldria. En tot cas, com ja ha estat proposat, fóra important que la presidència d'aquesta comissió es pogués atorgar a un diputat de prestigi, com pot ser algun ex-president de govern. Caldrà també que la comissió delimiti bé els ajuts donats durant la primera transició a aquells —que n'hi ha hagut de l'estranger per a tots els partits— que han violat l'actual normativa sobre el finançament dels partits polítics.

Cal, però, sobretot, elaborar una nova legislació en aquest sentit, pel que s'hi juga la jove democràcia espanyola. Si ara, una vegada esclatat l'afer, no s'arriba a conclusions clares, el desprestigi de la dita «classe política» en la democràcia espanyola serà greu. Curiosament, de tot aquest afer —en el qual no s'han de veure estranyes mans desestabilitzadores, sinó informacions que vénen de la RFA— qui pot sortir perdent més són tots i cadascun dels partits polítics.

Això afectaria directament la jove democràcia espanyola, amb la pèrdua de confiança i credibilitat del que en tota democràcia és la columna vertebral del sistema: els partits polítics. Espanya no es pot permetre el luxe d'evolucionar cap a una situació a la italiana, on la corrupció política és a l'ordre del dia i està costant anys extirpar-la. El model hauria de ser la RFA, on l'actitud constant d'una comissió parlamentària ha fet retornar la confiança, encara que a través de dimissions que aquí no tenen per què produir-se, a la realitat que el finançament dels partits s'ha d'ajustar a criteris clars i consensuats, amb suficients controls públics per a castigar els qui els violen.